

សៀវភៅយ៉ូអង់ និង សាសនាចក្រអាដរនៃទីសុទ្ធចុងទីបំរើរលាវឌីស — លេខបំរើ

Jeff Pippenger

2025-12-09

លេខបំរើ

តើព្រះអង្គគន្លងបង្កើនចំណេះដល់អ្នកណា?

ហើយព្រះអង្គគន្លងផ្ទុយអ្នកណាដែលអំពើគោលលទ្ធផល?

គឺដល់អ្នកដែលបានដាច់ដោះពីទឹកដោះ ហើយត្រូវបានយកចេញពីសុដន់មាតា។

ដុបិតបទបញ្ញត្តិគួរតែលើបទបញ្ញត្តិ បទបញ្ញត្តិលើបទបញ្ញត្តិ;

បន្ទាត់លើបន្ទាត់ បន្ទាត់លើបន្ទាត់; ទីនេះបន្តិច ហើយទីនោះបន្តិច។

ដុបិតទ្រង់នឹងមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់បុរាណជននេះ

ដោយបបួរមាត់ដៃនិយាយអាក្រក់អួល និងដោយភាសាមួយទៀត។ ដល់ពួកគេ

ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលថា នេះជាសច្ចក្រឹត្យសម្រាក ដល់ដោយសច្ចក្រឹត្យនេះ

អ្នករាល់គ្នាអាចឲ្យអ្នកនឿយហត់បានសម្រាក;

ហើយនេះជាការស្រស់ស្អាតឡើងវិញ: ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនព្រមស្តាប់ឡើយ។

ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ពួកគេជាបទបញ្ញត្តិលើបទបញ្ញត្តិ

បទបញ្ញត្តិលើបទបញ្ញត្តិ; បន្ទាត់លើបន្ទាត់ បន្ទាត់លើបន្ទាត់;

ទីនេះបន្តិច ហើយទីនោះបន្តិច; ដើម្បីឲ្យពួកគេដើរទៅ ហើយដួលថយក្រោយ

ហើយត្រូវបំបាក់ ហើយត្រូវជាប់អន្ទាត់ ហើយត្រូវចាប់យក។

ដូច្នេះ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូ ឯងរាល់គ្នាជាមនុស្សអំពើអំណួត

ដល់គ្រប់គ្រងបុរាណជននេះនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។

ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាបាននិយាយថា

«យើងបានចងសន្ទនាជាមួយនឹងសច្ចក្រឹត្យសុលាប់

ហើយជាមួយនឹងសុចានឃុំឃាំងមនុស្សសុលាប់ យើងបានព្រមព្រៀងគ្នាហើយ;

កាលណាគ្រូរោះវាយបុរាណជនដ៏ជន់លិចកាត់កងមក វានឹងមិនប៉ះពាល់ដល់យើងទេ

ដុបិតយើងបានយកការកុហកជាជម្រករបស់យើង ហើយនោះក្រោមសច្ចក្រឹត្យមិនពិត

យើងបានលាក់ខ្លួនរបស់យើង»។ ដូច្នេះ

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា: «មើល យើងដាក់ថ្មមួយនៅលើយ៉ូន

ជាគ្រឹះ គឺជាថ្មដែលបានសាកល្បងហើយ ជាថ្មមួយដែលមានតម្លៃ ជាគ្រឹះដ៏មាំមួន;

អ្នកណាដែលជឿ នោះនឹងមិនបញ្ចប់បញ្ចាល់ឡើយ។

យើងនឹងដាក់សច្ចក្រឹត្យយុត្តិធម៌ជាខ្ពស់រវាង ហើយសច្ចក្រឹត្យសុចរិតជាខ្ពស់ឈ្មោះ;

ព្រលឹកកន្លងបរោសក្រៀវជម្រកនៃការកុហកចេញ

ហើយទឹកនឹងជន់លិចកន្លងលាក់ខ្លួន។

សន្ទនាជាមួយអ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងសច្ចក្រឹត្យសុលាប់ នឹងត្រូវលុបបំបាត់ចោល

ហើយការព្រមព្រៀងរបស់អ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងសុចានឃុំឃាំងមនុស្សសុលាប់

នឹងមិនអាចឈរមាំមួនឡើយ; កាលណាគ្រូរោះវាយបុរាណជនដ៏ជន់លិចកាត់កងមក

នោះអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវវាជាន់ឈ្មោះ»។ អសោយ 28:9-18។

បុរសមើលងាយដល់គ្រប់គ្រងក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រ
គឺជាអ្នកដឹកនាំនៃក្រុមជំនុំអាជ្ញាធរនៃទីសុទ្ធចុងទីបំរុងពីរឡានឌីស ដល់នោះពីរបីមុន
អោយមានកំណត់អត្តសញ្ញាណពួកគេថា «មនុស្សស្រីរូបសម្រស់អប្បបរមា» និង
«មកដល់អំណាច»។ នៅថ្ងៃប្រែប្រួលទី៥០
ពេលវេលាមានឈ្លើយតបទៅកាន់អ្នកដល់អះអាងថា
សារនោះកំពុងត្រូវបានប្រកាសដោយមនុស្សស្រីរូបសម្រស់អប្បបរមា។
រយៈពេលនៃក្រុងរៀងចុងក្រោយគឺទាក់ទងនឹងសារភ័យរៀងចុងក្រោយពិត
និងក្នុងក្រុងរៀង។ សារមកពីព្រះអម្ចាស់តែងតែបែងចែកអ្នកថ្វាយបង្គំពីបុរសទេ
ហើយអ្នកទាំងពីរបុរសទេសុទ្ធតែដឹកស្រា។ សារដល់មានក្រែងជាបរិសុទ្ធ
ឬស្រាដល់មានក្រែងជាបរិសុទ្ធ គឺជាអ្វីដែលត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ចេញពីមាត់របស់អ្នកមិនស្រ
មោះគ្រប់គ្រងក្នុងសៀវភៅយ៉ូអែល។

ចូរកញ្ជក់ឡើង អស់អ្នកស្រីរូបសម្រស់ទាំងឡាយ ហើយយំចុះ; ហើយសួរកែទូលាយ
អស់អ្នកដឹកស្រាទំពាំងហយជូរទាំងអស់ ដោយព្រះស្រាថ្មី;
ដុបិតត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ចេញពីមាត់របស់អ្នកហើយ។ យ៉ូអែល 1:5។

នៅក្នុងយ៉ូអែលជំពូកមួយ ពួកអ្នកថ្វាយស្រាទំពាំងហយជូរអាក្រក់
ដល់តំណាងឲ្យក្រុមជំនុំអាជ្ញាធរនៃទីសុទ្ធចុងទីបំរុងពីរឡានឌីស ត្រូវបានផ្ដន្ទាទោស
និងវិនិច្ឆ័យទាក់ទងនឹង «ស្រាថ្មី» ដល់ត្រូវបាន «កាត់ផ្តាច់» ចេញពីមាត់របស់ពួកគេ។
ព្រះមានកាត់ផ្តាច់
ឬទប់ទុកការចាក់បង្កូរនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះក្នុងក្រុងរៀងចុងក្រោយ
ដូចដល់មានតំណាងដោយ «តង្វាយម្សៅ និងតង្វាយកសេដ្ឋ»
ចេញពីពួកអ្នកថ្វាយស្រាទំពាំងហយជូរអាក្រក់ទាំងនោះ។

តង្វាយម្សៅ និងតង្វាយកសេដ្ឋ ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ចេញពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូ;
ពួកបូជាចារុយ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូ កាន់ទុកខ្លួន។ សូមចម្លើយត្រូវបានបំផ្លាញ
ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរកាន់ទុកខ្លួន; ដុបិតត្រូវបានបំផ្លាញ; ទំពាំងហយជូរថ្មីមានសង្គតិអស់
ហើយបុរសក៏ស្រពោនទៅ។ ចូរអ្នករាល់គ្នាខ្មាសអៀនចុះ ឱពួកកសិករ;
ចូរយំសោកចុះ ឱពួកអ្នកថ្វាយស្រាទំពាំងហយជូរ ព្រោះតែស្រូវសាលី និងស្រូវហាល;
ពីព្រោះផលចម្រុះនៃស្រូវចម្រុះត្រូវបានវិនាសបាត់ទៅហើយ។
ដើមទំពាំងហយជូរមានសង្គតិអស់ ហើយដើមឧទ្យុពរក៏ស្រពោនទៅ; ដើមទទឹម
ដើមល្វើក៏ដូចគ្នា និងដើមបំបោម គឺទាំងអស់នៃដើមឈើនៅក្នុងស្រុកចម្រុះ
ត្រូវបានស្លាប់ត្រង់។
ពីព្រោះសេចក្តីអំណរបានក្រៀមស្លាប់បាត់ទៅពីក្នុងចម្រុះមនុស្ស។ ចូរចងក្រវាត់ខ្លួន
ហើយកាន់ទុកខ្លួនចុះ ឱពួកបូជាចារុយ; ចូរយំសោកចុះ ឱពួកអ្នកបម្រើអាសនៈ; ចូរមក
ដកក្នុងសំពត់ធម៌អស់មួយយប់ ឱពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនៃខ្មែរ;
ដុបិតតង្វាយម្សៅ និងតង្វាយកសេដ្ឋ
ត្រូវបានឃាត់ទុកមិនឲ្យមាននៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា។
ចូរក្រែងតែមហាវេទនាបរិសុទ្ធ ចូរប្រកាសការជួបជុំដ៏ឡឆ្វាឆ្វាយ បុរសពួកចាស់ទុំ
និងអ្នកស្រុកទាំងអស់ក្នុងស្រុក មកក្នុងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូ
ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ហើយអំពាវនាវដល់ព្រះយេស៊ូ ថា ឱរទេនា ដល់ថ្ងៃនៃនោះ!
ដុបិតថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូ ជិតមកដល់ហើយ
ហើយវានឹងមកដូចជាការបំផ្លាញពីព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាគ្រប់ព្រះអង្គ។
តើអាហារមិនត្រូវបានកាត់ផ្តាច់នៅចំពោះក្នុងកែយើងទេឬ? មិនហើយ

សចេកុដីអំណរ និងសចេកុដីវិកាយ

ក៏ត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់ចេញពីព្រះវិហាររបស់ព្រះនយោដង្កែវ យ៉ូអង់ 1:9-16។

នៅពេលដែល «មនុស្សសុរិយរបស់អប្បោហិម» របស់អសោយ «ភ្ញាក់ឡើង» ក្នុងយ៉ូអង់ សុំឲ្យមានការណែនាំដល់ពួកគេភ្ញាក់ឡើងយើង

គឺសារនៃក្បួនច្បាប់—ដល់ត្រូវបានគំណាងដោយ «សុរាជ្យ»។

វាត្រូវបានទប់ទុកពីបុរាណសម័យនៃព្រះបាទដូរីសរើសរបស់ទ្រង់។ «ពោក»

ក្នុងអត្ថបទនេះ គឺជាកាយទូទៅសម្រាប់គ្រប់ជញ្ញជាតិ

ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជានឹងបង្កើនស្នូល ហើយក្នុងអត្ថបទនេះ វាត្រូវបាន «បំផុសឲ្យខាតបង់»។

«សុរាជ្យ» គឺជាសារព្រះសច្ចៈបច្ចុប្បន្ន ដល់មានមកដល់នៅថ្ងៃ ៩/១១ «សុរាជ្យ»

«មានសុភមង្គល» និង «ត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់» ពីព្រោះ «សុរាជ្យ»

ត្រូវបានទទួលស្គាល់តាមរយៈអ្នកដទៃកំពុងត្រឡប់ទៅកាន់ «ផ្លូវចាស់» របស់យេស៊ូ

ប៉ុណ្ណោះ ដូចជា «ជ័យ» មួយ តែងតែស្របគ្នាជានិច្ចនឹងសារ «ចាស់»។

ពាក្យដែលត្រូវបានបកប្រែថា «មានសុភមង្គល» នៅក្នុងភាសាហេប្រឺ មានន័យថា

«ត្រូវបានបំផុស»។

អស់អ្នកដទៃ «មានសចេកុដីអាម៉ាស់» ជាបុរាណបទសំខាន់មួយនៅក្នុងសង្គ្រាមយ៉ូអង់ និងពួកហោរ។ ពួកអ្នកសុរិយរបស់អប្បោហិម

មានសចេកុដីអាម៉ាស់ដោយសារសារនៃក្បួនច្បាប់ក្នុងក្បួនច្បាប់របស់ខ្លួន

ដល់ជាញឹកញាប់ត្រូវបានហៅថា សារ «សចេកុដីសុខសាន្ត និងសុភមង្គល»។

និមិត្តសញ្ញាទាំងបី គឺសូរ ទឹកទំពាំងហយជូរជូរ និងបុរេ

គំណាងឲ្យសារនៃក្បួនច្បាប់ក្នុងក្បួនច្បាប់។ ក្បួនច្បាប់ក្នុងក្បួនច្បាប់ត្រូវបានគំណាងផងដែរ ថាជាការចាក់បង្កព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

កិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺផ្ទេរឲ្យមនុស្សមានការបុរាណចិត្តអំពីអំពើហាប សចេកុដីសុចរិត និងការជំនុំជម្រះ ហើយតាមលំដាប់នោះឯង។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទេរឲ្យមានការបុរាណចិត្តអំពីអំពើហាប

ហើយត្រូវបានគំណាងដោយ “សូរ”។ ការមាន “សូរទំពាំងហយជូរជូរ”

ជាសញ្ញាបញ្ជាក់អំពីអ្នកដទៃកំពុងកាន់កាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ដល់ត្រូវបានគំណាងដោយ “ភ្លេង” ហើយក៏ដោយ “សូរ” ផងដែរ ពីព្រោះទាំង “ភ្លេង”

និង “សូរ” អាចបង្ហាញបានយ៉ាងច្បាស់ថា ជាសារ ឬ ជាគោលលទ្ធផល។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាតាមសចេកុដីពិតថា

ការដល់ខ្ញុំចាកចេញទៅ នោះមានបុរេដានសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា

ដូចជាបើខ្ញុំមិនចាកចេញទៅទេ

ព្រះអង្គគឺជាព្រះជំនួយនឹងមិនយាងមកឯអ្នករាល់គ្នាឡើយ ប៉ុន្តែបើខ្ញុំចាកទៅ

ខ្ញុំនឹងចាត់ព្រះអង្គឲ្យយាងមកឯអ្នករាល់គ្នា។ ហើយកាលណាព្រះអង្គយាងមក

នោះព្រះអង្គនឹងបង្ហាញឲ្យលោកិយយើងពីអំពើហាប ពីសចេកុដីសុចរិត

និងពីការជំនុំជម្រះ ពីអំពើហាប ព្រោះគេមិនជឿលើខ្ញុំ; ពីសចេកុដីសុចរិត

ព្រោះខ្ញុំទៅឯព្រះវរបិតារបស់ខ្ញុំ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងមិនយឺតយ៉ាវទៀតឡើយ;

ពីការជំនុំជម្រះ ព្រោះមគ្គុប្បត្តិលោកិយនេះត្រូវបានជំនុំជម្រះហើយ។

ខ្ញុំនឹងមានសចេកុដីជាច្រើនទៀតត្រូវនិយាយប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែឲ្យនេះ

អ្នករាល់គ្នាមិនអាចទុំឲ្យមានទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ កាលណាព្រះអង្គ

គឺជាពុទ្ធវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត យាងមក
នោះពុទ្ធវិញ្ញាណនឹងដឹកនាំអនុករណ៍គុណចូលទៅក្នុងសេចក្តីពិតទាំងអស់
ដូចជាពុទ្ធវិញ្ញាណមិនមានបន្ទូលដោយពុទ្ធវិញ្ញាណឡើយ
ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងប៉ុន្មានដែលពុទ្ធវិញ្ញាណ ពុទ្ធវិញ្ញាណនឹងមានបន្ទូលអំពីអ្វីៗនោះ
ហើយពុទ្ធវិញ្ញាណនឹងបង្ហាញដល់អនុករណ៍គុណអំពីការដល់នឹងមកដល់។ យ៉ូហាន
16:7-13។

«សួរ» របស់យ៉ូអែល គឺជាពុទ្ធវិញ្ញាណរបស់ពុទ្ធៈ ដល់បញ្ចេញការបន្តនោះអំពី «អំពើហាប»។
«សេចក្តីសុចរិត» ត្រូវបានបង្ហាញឡើងដោយអនុករណ៍ទាំងឡាយដែលបានភ្ជាប់ភាពជាមនុស្ស
របស់ខ្លួនជាមួយនឹងភាពជាពុទ្ធៈ តាមរយៈសារនៃសេចក្តីពិតបច្ចុប្បន្ន
ដែលត្រូវបានគំរាមថា «សុរា» «ថ្មី» (សេចក្តីពិតបច្ចុប្បន្ន) (សារ)។ «បុរេ»
គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃ «ការជំនុំជម្រះ» ពីពុទ្ធវិញ្ញាណ «ការជំនុំជម្រះ» មានមូលដ្ឋានលើថា
អនុករណ៍កំពុងត្រូវបានជំនុំជម្រះនោះ មាន «បុរេ» ឬអត់។ សួរ សុរាថ្មី
និងបុរេរបស់យ៉ូអែល គឺជាការបញ្ចេញការបន្តនោះអំពីអំពើហាប សេចក្តីសុចរិត
និងការជំនុំជម្រះ។ ជាតុទាំងអស់នៃកិច្ចការរបស់ពុទ្ធវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលទាក់ទងនឹងការចាក់បង្កូរនៃភ្នែកចុងក្រោយ
បង្កើតឡើងជាសេចក្តីពិតទាំងឡាយ ដល់នឹងត្រូវសាកល្បងអាជីវិតសុទ្ធឡារឌីស
ចាប់ផ្តើមនៅ 9/11 នៅពេលដែលយ៉ូអែលបញ្ជាក់ថា «ចូរកុំញាក់ឡើង!»

និមិត្តសញ្ញាប្រសិនបើសារភ្នែកចុងក្រោយ សុរាគុណនឹងសាររបស់ពុទ្ធវិញ្ញាណទាំងបីនៅក្នុង
វិរាមៈ ជំពូក ១៤ ហើយ «អនុករណ៍សួរ» ត្រូវ «អាម៉ាស់» ហើយ
«អនុករណ៍ចម្លើយទំពាំងហាយដូរ» ត្រូវ «យំសោក»។ នៅក្នុង យ៉ូអែល
រាស្ត្ររបស់ពុទ្ធវិញ្ញាណនឹងដឹងថា ខ្ញុំសូមថ្វីត្វីត្វីនៃកណ្តាលអិស្រាអែល ហើយថា
ខ្ញុំជាពុទ្ធវិញ្ញាណ ជាពុទ្ធវិញ្ញាណរបស់អនុករណ៍គុណ ហើយគុណអនុករណ៍ផ្សេងទៀតឡើយ;
ហើយបុរេរាស្ត្ររបស់ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់មុខឡើយ។ យ៉ូអែល ២:២៧។

ពួកអនុករណ៍សួរចម្លើយ និងអនុករណ៍ទាំងបីទំពាំងហាយដូរ មានសេចក្តីអាម៉ាស់
ហើយយំសោក ពីពុទ្ធវិញ្ញាណសារភ្នែកចុងក្រោយក្នុងក្រុងយេរូសាឡេមដែលពួកគេនៅមក
គុណអំណាចក្នុងការបង្កើតជីវិតនៅក្នុងចម្លើយទំពាំងហាយដូរ
ដែលពួកគេបានទទួលបានក្នុងក្រុងយេរូសាឡេម។ អាជីវិតសីម ដឹងតាមរយៈសុភ័យហោររបស់ពួកគេថា
ពួកគេត្រូវបានហៅឱ្យបំពេញបទពិសោធន៍នៃភ្នែកចុងក្រោយ
ប៉ុន្តែផែនការនៃសួរទាំងឡាយមានស្ថិតក្នុងរឿង។ ពួកគេមានសេចក្តីអាម៉ាស់
ហើយយំសោក «ដោយពុទ្ធវិញ្ញាណសួរសាលី និងដោយពុទ្ធវិញ្ញាណសួរហាឡេ»។
ដង្កោយផ្តល់ដំបូងនៃ «សួរហាឡេ» នៅក្នុងនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ពុទ្ធវិញ្ញាណគ្រីស្ទ
បានចាប់ផ្តើមដូចជាកាលប៉ងទីកុសុត ដែលបានបញ្ចប់នៅក្នុងប៉ងទីកុសុត
ដោយដង្កោយផ្តល់ដំបូងនៃ «សួរសាលី» របស់ប៉ងទីកុសុត។ ពួកអនុករណ៍របស់អប្បេរាអិម
មានសេចក្តីអាម៉ាស់ ពីពុទ្ធវិញ្ញាណសេចក្តីពិតនៃខាងខ្ពស់នៃដូចជាកាលប៉ងទីកុសុត
ដែលត្រូវបានផ្ទេរមកដល់ពួកគេចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ចុងហាបផ្សេងៗ
នៅពេលដែលភ្នែកចុងក្រោយកំពុងផ្តល់។

«មនុស្សជាតិច្រើនបានខកខានមិនទទួលបានភ្នែកចុងក្រោយដល់ក្នុងកម្រិតយ៉ាងធំ។ ពួកគេមិន
បានទទួលបានអស់ទាំងអស់នៃផែនការនៃពុទ្ធវិញ្ញាណប្រចាំទុកសម្រាប់ពួកគេដូចនេះឡើយ
។ ពួកគេរំពឹងថា ការខុះខាតនោះនឹងត្រូវបានបំពេញដោយភ្នែកចុងក្រោយ។»

នៃពេលវេលាដែលព្រះគុណដ៏សម្បូរបែបបំផុតនឹងត្រូវបានប្រទានមក
 ពួកគេមានបំណងបើកចិត្តរបស់ខ្លួនដើម្បីទទួលវា។
 ពួកគេកំពុងប្រព្រឹត្តកំហុសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចមួយ។
 កិច្ចការដ៏ល្អព្រះបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងចិត្តមនុស្ស ដោយការប្រទានពន្លឺ
 និងចំណេះដឹងរបស់ទ្រង់ ត្រូវតែបន្តទៅមុខជានិច្ច។
 មនុស្សគួរប្រកួតប្រជែងច្បាស់លាស់អំពីសច្ចក្តីថា ហេតុអ្វីបានជាខ្លួន
 ចិត្តត្រូវតែទទួលបានព្រះព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីស្របចិត្ត។
 ហើយត្រូវបានសម្របសម្រួលការគង់នៅរបស់ព្រះវិញ្ញាណ។ គឺដោយការសាវភាព
 និងការបោះបង់ចោលអំពើហាប ដោយការអធិស្ឋានយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ
 និងការថ្វាយខ្លួនរបស់ពួកគេចំពោះព្រះ ទើបពួកគេស្វែងរកដើម្បីបានត្រឡប់មក
 បំណងប្រាថ្នាប្រវត្តិវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងបុណ្យទី៥០។ កិច្ចការដ៏ល្អនេះ
 ប៉ុន្តែក្នុងកម្រិតជំងឺនេះ ត្រូវតែបានផ្លាស់ប្តូរទៅឲ្យបាន។ នៅពេលនោះ
 គ្មានការរើសអើងនូវសុភមង្គលនៃការប្រកួតប្រជែងព្រះពរ
 ហើយរង់ចាំព្រះអម្បាលឲ្យផ្តល់ឲ្យកិច្ចការដ៏ល្អទាក់ទងនឹងខ្លួនបានគ្រប់លក្ខខណៈ។
 គឺព្រះដ៏ល្អបានចាប់ផ្តើមកិច្ចការនោះ ហើយទ្រង់នឹងបញ្ចប់កិច្ចការរបស់ទ្រង់
 ដោយផ្តល់ឲ្យមនុស្សបានគ្រប់លក្ខខណៈនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែមិនត្រូវ
 មានការមិនអើពើចំពោះព្រះគុណដ៏ល្អនៃការដ៏ល្អដោយភ្នែកដើមឡើយ។
 មានតែអ្នកដ៏ល្អស្របតាមពន្លឺដ៏ល្អពួកគេមានប៉ុណ្ណោះ
 ទើបនឹងទទួលបានពន្លឺព្រះព្រះ។ លុះត្រាតែយើងកំពុងតែរើក្នុងមុខរបស់យើង
 នូវការបង្ហាញគុណធម៌គ្រីស្ទបានដ៏សកម្ម នោះយើងនឹងមិនស្គាល់ការបង្ហាញទាំង
 ឡាយរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងភ្នែកយើងឡើយ។
 វាអាចកំពុងផ្តល់លទ្ធភាពចិត្តទាំងឡាយនៅជុំវិញយើងគ្រប់ទីកន្លែង
 ប៉ុន្តែយើងនឹងមិនយល់ឡើយ ឬទទួលបានឡើយ»។ Testimonies to Ministers, 506, 507.

នៅក្នុងបរិបទនៃបន្ទាត់ដ៏ល្អស្តីអំពីហេតុអ្វីបានជា «រដ្ឋកាលពនេទីកុសុត»
 «ភ្នែកដ៏ល្អដើមរដ្ឋ» គឺជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ដកដង្ហើមលើពួកសិស្ស
 បន្ទាប់ពីទ្រង់បានយាងចុះមកពីកិច្ចប្រជុំសុចរិតរបស់ទ្រង់
 បន្ទាប់ពីទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ។ «ភ្នែកដ៏ល្អដើមរដ្ឋ» នៅក្នុងបរិបទនេះគឺជាពនេទីកុសុត។
 នៅអាណាហ្សានៃរដ្ឋកាលពនេទីកុសុត
 ដំណាក់កាលនៃកិច្ចប្រជុំមួយចំនួនត្រូវបានដកដង្ហើមមកលើពួកសិស្ស ហើយនៅអូមហេតា
 ពួកសិស្សដ៏ល្អបានទទួលការដកដង្ហើមនោះ
 បាននិយាយដោយអណ្តែតនៃភ្នែកដ៏ល្អទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល។
 ការសម្តែងដ៏ល្អនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅដើម និងនៅចុង។
 ព្រះភាពបញ្ចូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅមនុស្សជាតិ តាមរយៈសារមួយនៅដើម
 ហើយព្រះភាព និងមនុស្សភាពបញ្ចូលគ្នា ដូចជាដ៏ល្អនៃការដកដង្ហើមអណ្តែត
 (មនុស្សភាព) និងភ្នែកដ៏ល្អ (ព្រះភាព)
 ហើយបញ្ចូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅមនុស្សជាតិតាមរយៈសារមួយនៅចុង។
 តង្វាយផលដ៏ល្អនៃស្បែកសាបនៅដើម ស្របតាមការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
 ហើយនឹងបង្ហាញពីរស្បែកសាបនៅក្នុងតង្វាយផលដ៏ល្អនៃពនេទីកុសុត ស្របតាមពនេទីកុសុត។
 នឹងពីរនោះ គឺជាតង្វាយតម្លៃមួយគត់ដែលមានមង្គល ដ៏ល្អជានិមិត្តរូបនៃអំពើហាប។
 នឹងទាំងនោះត្រូវបានដក ដូចនេះហើយបានតំណាងឲ្យការដកចេញនៃអំពើហាប
 ប៉ុន្តែកុំស្មានចេញពីចិត្តថា នឹងរលកពីរ ដ៏ល្អនៃការដកចេញមួយសន្លឹកប្រាក់នាក់
 គឺជាបុរស និងស្ត្រី ដ៏ល្អជាមនុស្សមានហាប

ប៉ុន្តែតម្រូវឲ្យមានសម្ភារភាពចេញពីអំពើហិង្សាទាំងនោះ ដោយអ្នកនាំសារនៃចេកុតិសញ្ញា នៅក្នុងម៉ាឡាគី ជំពូក ៣។ ដូច្នេះ អាស្រ័យនៃបុណ្យទីហាសិប តំណាងឲ្យ នឹងបង្កើនស្ថានភាព កំពុងបង្កើនសិស្សរបស់ទ្រង់ ហើយ អ្នកបោះពុម្ពនៃបុណ្យទីហាសិប មានសិស្សដទៃទៀតនោះ ត្រូវបាននិមិត្តសញ្ញាដោយនឹងបង្កើន ដល់ត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានភាព។ ដូច្នេះ និមិត្តសញ្ញាបន្តទៅវិញ និងមនុស្សភាព នៃអំណាចភូមិ និងការលើកឡើងនៃតែងតាំងរាល់ ដល់ជាគំរូជាមុននៃការដល់សិស្សនាំសារទៅកាន់ពិភពលោក បានរួមបញ្ចូលគ្នា ដើម្បីបញ្ជាក់ថា មួយនៃប្អូនមីនប្អូនពាន់នាក់ ត្រូវតែលើកឡើងជាតែងតាំងមួយ ដល់តំណាងឲ្យព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងពេញលេញ ហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតំណាងឲ្យសេចក្តីពិតថា ទេវភាពរួមបញ្ចូលជាមួយមនុស្សភាព មិនប្រកួតប្រជែងអំពើហិង្សាឡើយ។

ការខកខានមិនបាន «ទទួលបានភ្លេងដើមរដូវ» ខណៈដែលពឹងថា «ការខ្វះខាត» នៃ «អត្ថបុរយវោជន៍ទាំងអស់ដល់ព្រះ» បាន «ប្រទាន» ជាមួយនឹង «ភ្លេងដើមរដូវ» នោះ «នឹងត្រូវបានបំពេញដោយភ្លេងចុងរដូវ» គឺជា «កំហុសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច»។ ភ្លេងដើមរដូវ គឺជា «ផលប្រណី» របស់យេស៊ូ ដល់ត្រូវបានកំណត់ថាជាផលប្រណីដល់ត្រូវបានលើកឡើង 9/11 នេះគឺជា «កំហុសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច» ហើយក៏ជាការបំភាន់ដ៏ខ្ពស់មួយផងដែរ ដល់នាំមនុស្សឱ្យគិតថាពួកគេមានសារនៃភ្លេងចុងរដូវ ដល់សង់ឡើងលើថ្មដា ប៉ុន្តែចុងក្រោយបានរកឃើញថា សាររបស់ពួកគេសង់ឡើងលើខ្ពស់។

ពេញលេញមិនមានខ្ពស់អង្រែក្នុងការពន្យល់ដោយផ្ទាល់ថា អ្នកណាស្មើ និងអ្នកណាមិនស្មើ ក្នុងការកំណត់របស់គាត់អំពីមនុស្សមួយនៃប្អូនមីនប្អូនពាន់នាក់ ក្នុងអំឡុងពេលនៃភ្លេងចុងក្រោយឡើយ។ ពួកហាណាទាំងអស់សុទ្ធជាជននិយាយអំពីថ្មដាចុងក្រោយ ហើយយ៉ូអែលកំពុងកំណត់អត្ថសញ្ញាណ «ពួកអ្នកស្មើរបស់អប្បបរមា» ដល់កំពុងភ្ញាក់ឡើង ហើយត្រូវបានប្រឈមមុខនឹងភស្តុតាងច្បាស់លាស់ថា សិទ្ធិពិសេស នៃការជាប្រជាជនដល់នឹងប្រកាសសម្រាប់យ៉ាងខ្ពស់របស់ទេវភាពប្រឆាំងអំណាចនៃភ្លេង ចុងក្រោយ បានត្រូវដកហូតចេញពីរឿងរហូតហើយ។ មនុស្សមួយនៃប្អូនមីនប្អូនពាន់នាក់នោះ ត្រូវបានអភិវឌ្ឍ និងបោះត្រាក្នុងអំឡុងពេលនៃភ្លេងចុងក្រោយ ចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ច្បាប់ថ្មដាអែត្រីយ៉ា។ ពួកគេជាអ្នកដល់ដើរតាមកូនចៀម ទៅគ្រប់ទីកន្លែងដល់ទ្រង់យាងទៅ។

ពេញលេញនៃថ្មដាបុណ្យទី៥០ តំណាងឲ្យពួកមនុស្សដល់ប្រកាសសារភ្លេងចុងក្រោយ ដល់គាត់ដាក់មូលដ្ឋានលើសៀវភៅយ៉ូអែល។ ពួកយូដា ដល់ត្រូវបានប្រគល់ភារកិច្ចចុងក្រោយបុណ្យទី៥០ អស់រយៈពេលប្រាំគតិសាស្ត្រទាំងមូលរបស់ពួកគេ កំពុងត្រូវពេញលេញដល់ថា បុណ្យទី៥០ ដល់បុណ្យទី៥០ ទាំងអស់កាលពីមុនបានចង្អុលទៅមុខនោះ ឥឡូវនេះកំពុងត្រូវបានបំពេញសម្រេច។ ពួកយូដា ដូចជាពួកស្មើរបស់អប្បបរមា បានស្មើខ្ពស់ដោយសារស្មើនៃហិប្រូឡេន ដល់ថ្មដាពួកគេចោទប្រកាន់ពេញលេញ និងពួកដប់មួយនាក់ថាស្មើ ខណៈដែលពួកគេកំពុងបង្កាញសារភ្លេងចុងក្រោយក្នុងបរិបទនៃសៀវភៅយ៉ូអែល។

នៅពេលពួកសុរិយរបស់អប្បហរិម «កញ្ចក់ឡើង» នៅខែទី៥ នៃពួកទីមួយរបស់យ៉ូអែល
ពួកគេត្រូវប្រឈមមុខនឹងដំណើរការសាកល្បងនៃភ្នែកច្រើនចុងក្រោយ
ដល់ក្នុងនោះមានការបង្កើតមនុស្សពីរបុរាណ។ ក្នុងដំណើរការសាកល្បងនោះ
មនុស្សមួយបុរាណទទួលស្គាល់សារភ្នែកច្រើនចុងក្រោយ
ហើយមនុស្សមួយបុរាណទៀតមិនទទួលស្គាល់ទេ។

«យើងមិនគួររង់ចាំភ្នែកច្រើនចុងក្រោយទេ
វាកំពុងមកលើអស់អ្នកដល់នឹងទទួលស្គាល់
និងយកមកជារបស់ខ្លួននូវទឹកស្អាតនិងភ្នែកច្រើនចុងក្រោយ
ដល់កំពុងផ្តល់កម្រិតយើង។ នៅពេលយើងប្រមូលផ្តុំបំណែកនៃព្រះឡើងវិញ
ឡើងវិញ នៅពេលយើងឲ្យតម្កល់ដែលសេចក្តីស្នើសុំក្នុងបុរាណរបស់ព្រះ
ដល់ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងទុកចិត្តលើទ្រង់
នោះគ្រប់ទាំងសេចក្តីសន្យានិងគួរឲ្យមានសម្រេច។
“ដុបិតដូចជាផែនដីបង្កើតពន្លឺក្នុងការបង្ហាញមក
ហើយដូចជាសួនច្បារផ្សេងៗរបស់ទាំងឡាយដែលមានសាបក្នុងរាង្គឡើង; ដូចនេះ
ព្រះអម្ចាស់យើងនឹងផ្សេងពីឲ្យសេចក្តីសុចរិត
និងការសរសើរឡើងនៃមុខប្រជានិមិត្តរូបទាំងអស់ផងដែរ”។ អសោយ 61:11។
ផែនដីទាំងមូលគួរឲ្យមានបំពេញដោយសិរីល្អអស់ព្រះ»។ The Seventh-day Adventist Bible
Commentary, volume 7, 984.

«ទទួលស្គាល់» មានន័យថា «នឹកចាំឡើងវិញ ឬសុភាពចំណេះដឹងឡើងវិញ»
ពីព្រោះសារនៃភ្នែកច្រើនចុងក្រោយ
គួរឲ្យមានទទួលស្គាល់តាមរយៈបុរាណសាស្ត្របរិសុទ្ធក្នុងអតីតកាល
ដែលបង្ហាញជាគំរូអំពីបុរាណសាស្ត្រនៃភ្នែកច្រើនចុងក្រោយ។
បុរាណសាស្ត្ររបស់ពេត្រុសនៅចុងប៉ែនទីកុសុត
គួរឲ្យមានដាក់នៅក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធបុរាណសាស្ត្រដែលយ៉ូអែលមានបង្ហាញទុក។
បរិបទរបស់យ៉ូអែល រួមជាមួយនឹងការបំពេញរបស់ពេត្រុស
ផ្តល់សាក្សីពីរបស់បុរាណសាស្ត្រនៃសៀវភៅអំពីការពាក់កណ្តាលអន្តរកាល 1844។
សាក្សីទាំងបីនោះ (និងអ្នកដទៃទៀត) គួរតែ «ទទួលស្គាល់»
ថាជាគំរូបង្ហាញអំពីបុរាណសាស្ត្រ បរិបទ និងសារនៃភ្នែកច្រើនចុងក្រោយ។

បន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទមានយាងឡើងទៅ ហើយបន្ទាប់មកមានយាងត្រឡប់មកវិញ
ទ្រង់មានផ្តល់លើពួកសិស្ស នោះគឺជា «ពីរបីដំណាក់»
មុនពេលមានការចាក់បង្ហូរដ៏ធំនៅចុងប៉ែនទីកុសុត។ នៅដើម និងនៅចុង
មានការសម្របនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលគួរឲ្យមានចាក់បង្ហូរ។
ពីរបីដំណាក់ពីព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ពួកសិស្ស គឺជា អាល់ហ្វា នៃដូរកាលភេទីកុសុត
ដែលបញ្ចប់ដោយ អូមេហ្គា និងការចាក់បង្ហូរសារពីពួកសិស្សទៅកាន់លោកីយ៍។
អាល់ហ្វា គួរឲ្យមានសម្គាល់ដោយដង្ហាយផ្តល់ដ៏បួននៃស្បែកហ្សូរ
ហើយបញ្ចប់ដោយដង្ហាយផ្តល់ដ៏បួននៃស្បែកសាណិ។ ការចាប់ផ្តើមនៃភ្នែកច្រើនចុងក្រោយ
គួរឲ្យមានសម្គាល់ដោយការទម្លាក់អគារធំៗនៃទីក្រុងញូយ៉កចុះនៅថ្ងៃទី 9/11។
វាសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃបុរាណសាស្ត្រដែលនាំទៅដល់ចុងប៉ែនទីកុសុត។ 9/11
គួរឲ្យមានតំណាងដោយដង្ហាយផ្តល់ដ៏បួននៃស្បែកហ្សូរ ហើយចុងប៉ែនទីកុសុត
គឺជាដង្ហាយផ្តល់ដ៏បួននៃស្បែកសាណិ។

អុនកសុរិវងរបស់អបេរាអិមគួរមានដាច់ឲ្យដឹងចុះហេតុអ្វីសេចក្តីពិតថា
នគរបស់ពួកគេនឹងគួរមានដកយកចេញពីពួកគេ
ហើយបុគ្គលឲ្យបុរាណជនមួយក្រុមដដែលនឹងបង្កកើតផលដល់សមរម្យ។
យ៉ូអែលមានបង្ហាញពីការមិនសុភាពបង្កគាប់របស់អុនកសុរិវងទាំងនោះ ដោយបញ្ជាក់ថា
ដង្កោយ «សាច់» និងដង្កោយ «ភស្តុតាង»
គួរមានកាត់ផ្តាច់ចេញពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ពចាស់ ហើយថា «សុរាថ្មី»
គួរមានកាត់ផ្តាច់ចេញពីមាត់របស់ពួកគេ។ «សុរាថ្មី»
ក្នុងភាសាហេព្រើរគឺជាទឹកផុលទំពាំងហាយដូរដល់ទើបចុះហាចថ្មី ប៉ុន្តែ «សុរា»
ដល់អុនកសុរិវងទាំងនោះជាកូនខ្មៅប្រាំ គឺជាទឹកផុលដែលមានអំណាច។
សុរាពីរបុរសនេះគឺជាឈ្មោះឲ្យគោលលទ្ធិ ហើយនៃកូនបរិបទនៃសៀវភៅយ៉ូអែល
គោលលទ្ធិនោះគឺជាសារក្នុងចុងក្រោយ។
អុនកសុរិវងរបស់អបេរាអិមមានដឹកនាំទឹកផុលដែលមានអំណាច ហើយពួកគេគួរមាន
«កាត់ផ្តាច់» ចេញពីទឹកផុល «ថ្មី» ដល់ទើបចុះហាចសុរា។
សុរាពីរបុរសនេះគឺជាឈ្មោះឲ្យសារក្នុងចុងក្រោយពីរបុរសនេះ
ហើយអុនកសុរិវងទាំងនោះគួរមាន «កាត់» ចេញពីសារដ៏បរិសុទ្ធ។
ពាក្យហេព្រើរដល់គួរមានបកប្រែថា «កាត់ផ្តាច់»
មានមូលដ្ឋានលើទម្លាប់សញ្ញាសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញាបុរាណ
ដល់គោតសត្វជាចំណែក ហើយដើរកាត់កណ្តាលចន្លោះរវាងចំណែកទាំងនោះ។ ការ
«គួរមានកាត់ផ្តាច់» មានន័យថា
គួរមានបដិសេធចេញពីការជាសត្វនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ។

សៀវភៅយ៉ូអែលកំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណសត្វរបស់ព្រះក្នុងចុងចុងក្រោយ
ដោយចាប់ផ្តើមពីពួក Millerites
ដែលមានកើតឡើងជាផលវិបាកនៃការបើកតុរសៀវភៅដានីយ៍លើសន្តិសុខ 1798
ហើយបញ្ចប់ដោយពួកមួយសន្តិសុខស៊ីបប្លូនពាន់នាក់
ដែលមានកើតឡើងជាផលវិបាកនៃការបើកតុរសៀវភៅដានីយ៍លើសន្តិសុខ 1989។
នោះដើមដំបូង
ការចាក់បង្កព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគួរមានគំណងដោយរយៈពេលចាប់ពីកិច្ចប្រជុំបោះជំរុំ
Exeter រហូតដល់ការខកចិត្តនៃថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។
បុរសគិតនោះមានបញ្ជាក់ប្រែប្រួលដូចអំពីសុភ័យព្រហ្មចារីទាំងដប់ក្នុងម៉ាថាយ 25 ដល់
គួរមានផ្ទុយនឹងទៀតយ៉ាងគួរតាមអក្សរនៃកូនបុរសគិតរបស់ពួកមួយសន្តិសុខ
ស៊ីបប្លូនពាន់នាក់។

«រឿងប្រៀបធៀបអំពីសុភ័យព្រហ្មចារីទាំងដប់ នៃកូន ម៉ាថាយ ២៥
ក៏បង្ហាញឲ្យយើងឃើញបទពិសោធន៍របស់បុរាណជនអាដរនៃទីស្តីជម្រក»។ The Great
Controversy, 393.
«ខ្ញុំជាក្រឹត្យបញ្ជាក់គួរមានយោងទៅកាន់បុរសនាអំពីព្រហ្មចារីដប់នាក់
ក្នុងនោះបុរសនាក់មានបុរាណ ហើយបុរសនាក់លុងដង។ បុរសនោះមានសម្បុរចេញ
ហើយនឹងសម្បុរចេញតាមអក្សររាល់បុរស
ពីព្រោះវាមានការអនុវត្តជាពិសេសចំពោះសម័យនេះ ហើយ ដូចជាសាររបស់ទេវតាទីបី
វាមានសម្បុរចេញ
ហើយនឹងបន្តជាសេចក្តីពិតបច្ចុប្បន្នរហូតដល់ការបិទបញ្ចប់នៃកាលវេលា»។
Review and Herald, August 19, 1890.

«មានពិភពលោកមួយកំពុងដកស្រងឹតនូវកំរិតនៃកំរិតកំរិត កំរិតនៃការបញ្ចេញនៃ
និងការរងរបួសរងរាន នៅក្នុងរោមសរសៃរោលនៃចេតនាស្រាប់ដោយផ្ទាល់—ដកស្រងឹត
ដកស្រងឹត។ តើនរណាខ្លះកំពុងមានការឈឺចាប់ក្នុងព្រលឹង
ដើម្បីបដិសេធពួកគ្នាឱ្យបានឡើយ? តើសំឡេងណាអាចទៅដល់ពួកគេ?
ចិត្តរបស់ខ្ញុំរៀបរៀងនូវនូវទៅកាន់អនាគត
នៃពេលវេលានៃសញ្ញានិងរូបរាងឱ្យបានថា “មើល! កូនកំលោះមកហើយ;
ចូរអនុវត្តគំនិតចេញទៅជួបបងប្អូនចុះ។” ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះនឹងមានពន្យារពេលក្នុងការ
ទទួលយកបុរេសម្រាប់បំពេញចង្អុលក្នុងរបស់ខ្លួនឡើងវិញ ហើយយឺតពេលពេក
ទើបពួកគេនឹងឃើញថា និស្ស័យ ដល់បុរេនោះកំណាងឱ្យ មិនអាចផ្ទុះឡើយ។
បុរេនោះគឺជាសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ វាកំណាងឱ្យនិស្ស័យ
ហើយនិស្ស័យមិនអាចផ្ទុះឡើយ។
គុណបុណ្យសុសណាអាចទទួលបានឱ្យបានឡើយ។ មុននឹងរក្សាទុកទទួលបានសម្រាប់
ខ្លួនឯងនូវនិស្ស័យមួយដែលមានបរិសុទ្ធចេញពីសូន្យបុរាណទាំងអស់នៃអំពើហាប»។
Bible Echo, May 4, 1896.

តើនរណាខ្លះ «កំពុងមានការឈឺចាប់នៃព្រលឹង ដើម្បីបដិសេធថ្វីន»
«ពិភពលោកមួយដែលកំពុងស្រងឹតនូវកំរិតនៃកំរិតកំរិត»? យ៉ូអែលឆ្ងល់យ៉ាងណាខ្លះ៖

ហើយវានឹងកើតមានឡើងថា អស់អ្នកណាដែលអំពើហាបនៃព្រះអម្ចាស់
នឹងមានសេចក្តីសង្ស័យច្រើន ឬបិទចិត្តលើកុំសិរិយ និងនៃក្នុងយូសាឡីម
នឹងមានសេចក្តីសង្ស័យច្រើន ដូចជាព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល
ហើយក្នុងចំណោមអ្នកសាសនាដែលព្រះអម្ចាស់នឹងត្រឡប់ទៅវិញ យ៉ូអែល 2:32។

យើងនឹងបន្តត្រូវសេចក្តីទាំងនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

នៃពេលវេលាដ៏តូចមកនៃថ្ងៃនៃសំឡេងវិញ
និស្ស័យពីរនាក់កំពុងជួបគ្នាដំណើរទៅកាន់អមេរិក
ជាទីក្រុងតូចមួយដែលស្ថិតនៅចម្ងាយបុរាណពីក្រុងយូសាឡីម។
និស្ស័យទាំងនេះមិនមានការភ័យខ្លាចនឹងចេញទៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។
ប៉ុន្តែពួកគេជាអ្នកជឿជំនុំស្មោះស្ម័គ្រលើព្រះអង្គ។
ពួកគេមានមកកាន់ក្រុងនេះដើម្បីបដិសេធពួកគ្នាឱ្យបានឡើយ ហើយមានការយល់ច្រឡំ
និងសុភមង្គលយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រឹត្តិការណ៍ដែលទើបតែកើតឡើងថ្មីៗនេះ។
ពួកគេមានជំនឿលើព្រឹត្តិការណ៍អំពីការដកយកព្រះសពរបស់ព្រះគ្រីស្ទចេញពីផ្ទះ
ហើយក៏មានការយល់ព្រមរបស់ស្ត្រីទាំងឡាយដែលមានយើងទៅរក
និងមានជួបព្រះយេស៊ូវផងដែរ។ ឥឡូវនេះ ពួកគេកំពុងត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ខ្លួន
ដើម្បីបដិសេធពួកគ្នាឱ្យបាន និងអធិស្ឋាន។ ដោយពេញចិត្តដោយទុក្ខខសោក
ពួកគេមានបន្ទុកដំណើរល្អរបស់ខ្លួន
ដោយនិយាយគ្នាអំពីទិដ្ឋភាពនៃការកាត់ក្តី និងការឆ្លង។ មិនដែលពីមុនមក
ពួកគេធ្លាប់ហាក់ទឹកចិត្តយ៉ាងអស់សង្ឃឹមដល់ថ្នាក់នេះឡើយ។
ដោយគុណសេចក្តីសង្ឃឹម និងគិតជំនឿ
ពួកគេកំពុងដើរនៃរោមសរសៃរោលនៃលើឆ្នាំង។

«ពួកគេមិនទាន់មានជំនឿលើឆ្នាំងប៉ុន្មានទេ
ក៏មានមនុស្សចម្បងម្នាក់មករួមដំណើរជាមួយពួកគេ ប៉ុន្តែ
ពួកគេដកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៃកំរិតនៃទុក្ខខសោក និងការខកចិត្តរបស់ខ្លួន
ដល់ថ្នាក់ពុំមានសង្ឃឹមតែម្តងគាត់ឱ្យមានជិតស្និទ្ធឡើយ។

ពួកគេបេនុតការសន្ទនារបស់ខ្លួន
ដោយបង្ហាញគំនិតដដែលនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។
ពួកគេកំពុងពិចារណាអំពីមធ្យោបាយដែលពួកគេគ្រប់គ្រងសុទ្ធបានបុរាណឱ្យ
ដល់ពួកគេហាក់ដូចជាមិនអាចយល់បាន។
ខណៈដែលពួកគេនិយាយអំពីព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយដែលបានកើតឡើង
ព្រះយស្ទីវទ្រង់ប្រាប់បង្ហាញដល់លោកពួកគេ។
ទ្រង់បានឃើញសច្ចក្តីទុក្ខខសោករបស់ពួកគេ; ទ្រង់យល់អំពីគំនិតដដែលផ្ទុយគ្នា
និងច្បាប់ច្បាប់ ដដែលនាំឱ្យមានសំណួរនេះកើតឡើងក្នុងចិត្តពួកគេថា
តើបុរសនេះ
ដែលបានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនទទួលបានការបន្ទាបបន្ថយយ៉ាងខ្លាំងដូចនេះ
អាចជាព្រះគ្រីស្ទមែនឬ? សច្ចក្តីទុក្ខខសោករបស់ពួកគេមិនអាចទប់ស្កាត់បានឡើយ
ហើយពួកគេយំ។ ព្រះយស្ទីវទ្រង់ផ្សាបថា
ចិត្តរបស់ពួកគេបានចងក្រងជាប់នឹងទ្រង់ដោយសច្ចក្តីសុឡាញ់
ហើយទ្រង់ប្រាប់បង្ហាញដល់ពួកគេថា ហើយបំពេញពួកគេដោយអំណរ
និងសច្ចក្តីរីករាយ។ ប៉ុន្តែ ជាមុនសិន ទ្រង់ត្រូវប្រទានមធ្យោបាយដល់ពួកគេ
ដែលពួកគេនឹងមិនភ័យចេញឡើយ។»

«ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖
តើពាក្យសម្មតិអ្វីខ្លះដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងនិយាយឆ្ងល់ឆ្ងាយឆ្ងល់គ្នាតាមផ្លូវ
ខណៈដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងដើរ ហើយមានទុក្ខខសោកដូចនេះ?
ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេ ដែលមានឈ្មោះថា កុលអៀបសាសនា
ទូលឆ្ងល់ឆ្ងាយទៅទ្រង់ថា៖
តើព្រះអង្គជាអ្នកចម្លងកែតម្រូវនាក្នុងយុគសម័យឡើយ ដល់មិនបានដឹងអំពី
ការទាំងឡាយដែលបានកើតឡើងនៅទីនោះក្នុងប៉ុន្មានម៉ោងនេះ?» ពួកគេបានប្រាប់
បន្ទាប់អំពីសច្ចក្តីខកចិត្តរបស់ពួកគេទៅកាន់ទ្រង់និងព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ
«ដែលជាហោរាមួយរូប មានព្រះចេតនាក្នុងការ និងក្នុងពាក្យសម្មតិ នៅចំពោះព្រះ
និងនៅចំពោះបុរាណដ៏ទាំងអស់»; ប៉ុន្តែ «ពួកសម្មាសម្ពុទ្ធសង្ឃ
និងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់យើង» ពួកគេបាននិយាយថា
«បានប្រគល់ទ្រង់ឱ្យទទួលបានសេចក្តីសុខ ហើយបានឆ្លងកាត់ទ្រង់»។
ដោយមានចិត្តឈឺចាប់ដោយសច្ចក្តីខកចិត្ត ហើយបបួរមាត់ញ័ររន្ធត់
ពួកគេបានបន្តថា «យើងបានសង្ឃឹមថា
ទ្រង់នេះហើយជាអ្នកដដែលនឹងប្រោសលោះអីស្រាអែល
ហើយលើសពីទាំងអស់នេះទៅទៀត ម៉ែនេះជាមុនទើបហើយ
ចាប់តាំងពីការទាំងនេះបានកើតឡើង»។

«គួរឱ្យអស្ចារ្យណាស់ ដែលពួកសិស្សមិនបាននឹកចាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ហើយមិនបានដឹងថា
ទ្រង់បានទាយទុកជាមុនអំពីហេតុការណ៍ទាំងឡាយដែលបានកើតឡើងរួចហើយ!
ពួកគេមិនបានដឹងថា ផុតកែចុងក្រោយនៃការបរិកស្ម័យនៃរបស់ទ្រង់
នឹងត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដដូចគ្នានឹងផុតកែដំបូងដែរ គឺថា នៅមុនទើប
ទ្រង់នឹងមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ នេះហើយជាផ្នែកដដែលពួកគេត្រូវតែនឹកចាំ។
ពួកសង្ឃ និងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងមិនបានភ័យចេញឡើងនេះឡើយ។ នៅមុន
«បន្ទាប់ពីមុនត្រូវប្រាប់បង្ហាញ ពួកសង្ឃ និងពួកផារីស៊ី បានប្រជុំគ្នាមកដើម្បី
ទូលថា លោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំនឹកចាំថា អ្នកបោះបង្គោលឆ្នោតនោះ
កាលនោះរស់នៅឡើយ បាននិយាយថា ក្រោយពីមុន ខ្ញុំនឹងរស់ឡើងវិញ»។ ម៉ាថាយ

27:62, 63។ ប៉ុន្តែ ពួកសិស្សមិនមាននឹកចាំពាក្យទាំងនេះឡើយ។»

«បន្ទាប់មក ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា ឱមនុស្សល្មងអើយ និងមានចិត្តយឺតក្នុងការជឿគ្រប់សេចក្តីដែលពួកហោរាបានចូលដៃទុក្ខ តើព្រះគ្រីស្ទមិនគួរទទួលរងទុក្ខទាំងនេះ ហើយចូលទៅក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ឬ?» ពួកសិស្សមានការឆ្ងល់ថា មនុស្សអនាគតនេះជានរណា បានជាទ្រង់អាចផ្សំចូលដល់ពុលផ្សំផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេ ហើយមានបុរសសន្តិដោយសេចក្តីខុនៈខុនដៃ ដោយភាពទន់ភ្លន់ និងដោយការអាណិតអាសូរ ព្រមទាំងដោយសេចក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងនោះ។ ជាលើកដំបូងតាំងពីព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា ពួកគេចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍សង្ឃឹមឡើងវិញ។ ជាញឹកញាប់ ពួកគេសម្លឹងមើលអ្នករួមដំណើររបស់ខ្លួនដោយចិត្តខុនៈខុនដៃ ហើយគិតថា ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺជាព្រះបន្ទូលដូចដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងមានបន្ទូល។ ពួកគេពេញដោយសេចក្តីអស្ចារ្យ ហើយចិត្តរបស់ពួកគេចាប់ផ្តើមញ័រដោយការទទួលបានរង់ចាំដ៏រីករាយ។

«ដោយចាប់ផ្តើមពីម្តង ជាអាល់ហ្វាន់ ពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ ព្រះគ្រីស្ទបាន បកស្រាយនូវក្នុងព្រះគម្ពីរទាំងអស់អំពីសេចក្តីទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងព្រះអង្គ ទ្រង់ផ្ទាល់។ បុរសនិប្បន្នបានផ្តើមឱ្យពួកគេស្មោះត្រង់ព្រះអង្គទ្រង់ជាមុន នោះចិត្តរបស់ពួកគេនឹងមានពេញចិត្តហើយ។ ក្នុងភាពពោរពេញដោយអំណររបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងមិនឃ្លានអ្វីទៀតឡើយ។ ប៉ុន្តែ វាជាការចាំបាច់សម្រាប់ពួកគេឲ្យយល់អំពីសក្តិភាពដែលបុរសនិប្បន្នមិត្តរបស់ ទ្រង់នាំទាំងឡាយក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាបាត់បានផ្តល់អំពីព្រះអង្គ។ ជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវតែមានសុចរិតស្របច្បាប់សេចក្តីទាំងនេះ។ ព្រះគ្រីស្ទមិនបានផ្តើមពុទ្ធិសាសនាមួយដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលពួកគេឡើយ ប៉ុន្តែ កើតចេញពីការដំបូងរបស់ទ្រង់គឺបកស្រាយព្រះគម្ពីរ។ ពួកគេបានចាត់ទុកការស្តាយទី អង្គការរបស់ទ្រង់ថាជាការបំផ្លាញសេចក្តីសង្ឃឹមទាំងអស់របស់ពួកគេ។ ឥឡូវនេះ ទ្រង់បានបង្ហាញពីទំនាយទាំងឡាយថា នេះឯងជាការស្តុកស្តម្ភដ៏រឹងមាំបំផុតសម្រាប់ជំនឿរបស់ពួកគេ។»

«ក្នុងការបង្រៀនសិស្សទាំងនេះ ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញពីសារៈសំខាន់របស់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាបាត់ ក្នុងនាមជាសាក្សីបញ្ញត្តិអំពីបេសេកកម្មរបស់ទ្រង់។ បច្ចុប្បន្ននេះ មានគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនដែលអះអាងខ្លួនថាជឿ ព្រមទាំងបោះបង់ចោលព្រះគម្ពីរសញ្ញាបាត់ ដោយអះអាងថា វាដែលមានបុរសជនអ្វីទៀតហើយ។ ប៉ុន្តែ នោះមិនមែនជាសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ ទ្រង់បានឲ្យតម្លៃដល់វាខ្ពង់ខ្ពស់យ៉ាងដូចនេះ ដល់ថ្នាក់នៃពេលមួយ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា “បុរសនិប្បន្នពួកគេមិនស្គាល់លោកម៉ូសេ និងពួកហោរាទេ នោះពួកគេក៏នឹងមិនគួរមានបញ្ចុះបញ្ចូលដែរ ទោះបីជាមានអ្នកណាម្នាក់រស់ពីស្នាមដីឡើងវិញក៏ដោយ”។ លូកា 16:31។»

«នោះគឺជាសំឡេងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមានព្រះបន្ទូលតាមរយៈបុរសបុរស និងពួកហោរា ចាប់តាំងពីសម័យអាដាម រហូតដល់ឆាកបញ្ចប់នៃកាលវេលា។ ព្រះអង្គសង្កេតឃើញថា គួរមានបង្ហាញនូវក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាបាត់យ៉ាងច្បាស់

ដូចគ្នានឹងនរណាក្នុងព្រះគម្ពីរសព្វញ្ញាថ្មីដែរ។
នោះគឺជាពន្លឺពីអតីតកាលខាងទំនាយ ដល់បំភ្លឺឲ្យយើងដឹងពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
និងសច្ចក្តីបង្ការនូវព្រះគម្ពីរសព្វញ្ញាថ្មី លទ្ធផលមកដោយភាពច្បាស់លាស់
និងសេចក្តីណាស់។ អព្យាក្រឹតហេតុនានារបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ជាភស្តុតាងនៃព្រះលក្ខណៈទេវភាពរបស់ព្រះអង្គ
ប៉ុន្តែភស្តុតាងដល់ខ្លាំងជាងនេះថា ព្រះអង្គជាព្រះបុរោសលោះនៃលោកីយ
គឺគួរឲ្យមានការយល់ឃើញក្នុងការប្រៀបធៀបទំនាយនានានៃព្រះគម្ពីរសព្វញ្ញាថ្មី
ជាមួយនឹងបុរាណសាស្ត្រនៃព្រះគម្ពីរសព្វញ្ញាថ្មី។»

«តាមរយៈការពិចារណាពីទំនាយ ព្រះគ្រីស្ទមានបុរោសលោះឲ្យសិស្សរបស់ទ្រង់មានទស្សនៈគ្រី
មស្ត្រអំពីអំឡុងនៃទ្រង់គួរកុំលាយជាក្នុងសភាពជាមនុស្ស។
ការរំពឹងរបស់ពួកគេអំពីព្រះមេស៊ីមុនគេ ដល់ការឡើងគ្រងបល្ល័ង្ក
និងអំណាចស្តេចស្របតាមបំណងបុរោសលោះរបស់មនុស្ស នោះមានន័យពួកគេផ្សេង។
វានឹងរារាំងការយល់ឃើញដ៏គ្រីមស្ត្រអំពីការយាងចុះរបស់ទ្រង់ពីឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត
មកកាន់ឋានៈទាបបំផុតដល់អាចគួរឲ្យមានកាន់កាប់។
ព្រះគ្រីស្ទមានបំណងឲ្យគំនិតរបស់សិស្សទ្រង់បរិសុទ្ធ
និងពិតគ្រប់ក្នុងគ្រប់ចំណុចលម្អិតទាំងអស់។
ពួកគេត្រូវយល់ឲ្យបានច្បាស់តាមដល់អាចផ្ទេរនូវទៅឲ្យបាន អំពីពិធីនៃទុក្ខខវេទនា
ដល់មានកំណត់ចែកសម្រាប់ទ្រង់។ ទ្រង់មានបង្ហាញពួកគេថា
ការស្នើសុំឲ្យយកខ្លួន ដល់ពួកគេមិនទាន់អាចយល់បាននៃពិធីនោះ
គឺជាការបំពេញនៃសេចក្តីសព្វញ្ញា
ដល់មានការផ្ទេរនូវទៅឲ្យមុនពេលគ្រឹះនៃលោកីយគួរឲ្យមានដាក់។ ព្រះគ្រីស្ទគួរឲ្យគិត
ដូចជាអ្នកកំលែងក្រុមនីមួយៗគ្រប់គ្រងគ្រប់គ្រងស្រាប់ បើគេនៅតែបែនក្នុងអំពើហាម។
ទាំងអស់នេះគួរតែកើតមាន ប៉ុន្តែមិនមែនបញ្ចប់ដោយបរាជ័យទេ
គឺដោយជ័យជម្នះដ៏រុងរឿង និងអស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះយេស៊ូវមានប្រាប់ពួកគេថា
គួរប្រឹងប្រែងគ្រប់យ៉ាងដើម្បីសង្គ្រោះលោកីយពីអំពើហាម។
អ្នកដទៃតាមទ្រង់គួររស់នៅដូចដល់ទ្រង់មានរស់នៅ
ហើយផ្ទេរនូវដល់ទ្រង់មានផ្ទេរ ដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំងក្លា
និងអត់ធ្មត់មិនរាថយ។»

«ដូចនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលដល់សិស្សរបស់ព្រះអង្គ
ដោយបរិច្ចាគគំនិតរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេយល់អំពីព្រះគម្ពីរ។
សិស្សទាំងនោះនឿយហត់ ប៉ុន្តែការសន្ទនាមិនបានថយចុះឡើយ។
ព្រះបន្ទូលនៃយើង និងសេចក្តីជានាហ្មឺនពេញពីបុរាណរបស់ព្រះអង្គសង្កត់ត្រូវបាន។
ប៉ុន្តែភ្នែករបស់ពួកគេនៅតែត្រូវបានយ៉ាងទុក។
កាលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ពួកគេអំពីការបំផ្លាញក្នុងយេស៊ូឡឹម
ពួកគេបានមើលទៅក្នុងដល់គ្រូរិះនានានោះដោយទឹកភ្នែក។ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ
ពួកគេនៅតែមិនសូវសង្ស័យសោះថា អ្នកប្រុងដំណើររបស់ពួកគេជានរណាឡើយ។
ពួកគេមិនបានគិតថា
បុរោសលោះនៃការសន្ទនារបស់ពួកគេកំពុងដើរទៅក្នុងខាងពួកគេទេ
ព្រោះព្រះគ្រីស្ទមានយោងដល់ព្រះអង្គផ្ទាល់ដូចជាព្រះអង្គជាមនុស្សមុនគេទៀត។
ពួកគេគិតថា
ព្រះអង្គជាមុនគេក្នុងចំណោមអស់អ្នកដល់មានចូលរួមក្នុងពិធីបុណ្យដ៏ធំនោះ
ហើយឥឡូវនេះកំពុងត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ខ្លួនវិញ។
ព្រះអង្គមានដើរដោយប្រុងប្រយ័ត្នដូចពួកគេលើចម្រើនបរិបទ

ហើយមុនងមុកាលបានឈប់ជាមួយពួកគេដើម្បីបិទមុខបន្ទុកចិត្ត។ ដូច្នេះ
ពួកគេបានបន្តកន្លងទៅតាមផ្លូវភ្នំ ខណៈដែលព្រះអង្គគន្លោះ
ដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនឹងយកកំណែវរបស់ព្រះអង្គគន្លោះខាងស្ដាំព្រះជាម្ចាស់
ហើយអាចមានព្រះបន្ទូលថា «អំណាចទាំងអស់នៃស្ដេចស្ដេច និងនៃជនដ៏
ត្រូវបានប្រទានមកឲ្យខ្ញុំហើយ» បានដើរទៅក្នុងពួកគេ។ ម៉ាថាយ 28:18»

«ក្នុងអំឡុងពេលនៃដំណើរ ព្រះអាទិត្យបានលិចទៅហើយ
ហើយមុនដែលអ្នកដំណើរទាំងនោះទៅដល់កន្លែងសម្រាករបស់ខ្លួន
ពួកគេម្នាក់ៗនាំតាមស្រីចម្រើនការបានចាកចេញពីការងាររបស់ពួកគេ។
ខណៈដែលពួកសិស្សសហៀបនឹងចូលទៅក្នុងលំនៅរបស់ខ្លួន
អ្នកអនាមិកនោះបានបង្ហាញខ្លួន
ដូចជាទ្រង់នឹងបន្តដំណើររបស់ទ្រង់ទៅមុខទៀត។ ប៉ុន្តែ
ពួកសិស្សមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានទាញចិត្តទៅរកទ្រង់។
ព្រលឹងរបស់ពួកគេខ្ពស់ឡើងស្ដាប់ពីទ្រង់បន្តថែមទៀត។ ពួកគេបាននិយាយថា
«សូមគង់នៅជាមួយយើងខ្ញុំ»។ ទ្រង់ហាក់ដូចជាមិនទទួលយកការអញ្ជើញនោះទេ
ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួលស្វាគមន៍ទ្រង់ ដោយអង្វរថា «ពេលនេះជិតល្ងាចហើយ
ហើយចុងក្រោយបំផុតទៅហើយ»។ ព្រះគ្រីស្ទបានយល់ព្រមតាមសំណូមពរនេះ ហើយ
«បានចូលទៅស្នាក់នៅជាមួយពួកគេ»។»

«បុរសនិយមពួកសិស្សមិនបានទទួលដំណើរអញ្ជើញរបស់ពួកគេទេ
នោះពួកគេមិននឹងបានដឹងឡើយថា
អ្នករួមដំណើររបស់ពួកគេគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ល្អរបស់ទ្រង់វិញ។
ព្រះគ្រីស្ទមិនដែលបង្កឲ្យនរណាម្នាក់ទទួលយកវត្ថុមានរបស់ព្រះអង្គឡើយ។
ព្រះអង្គយកព្រះទ័យទុកដាក់ចំពោះអ្នកដដែលត្រូវការព្រះអង្គ។
ព្រះអង្គសរសើរព្រះទ័យនឹងយាងចូលទៅក្នុងគោរពបង្គំបំផុត
ហើយលើកទឹកចិត្តដល់ចិត្តដ៏ទាបបំផុត។ ប៉ុន្តែ
បុរសនិយមពួកសិស្សមានភាពព្រងើយកន្ទុះពីពេល
ដល់ថ្នាក់មិននឹកគិតអំពីភ្នំស្ដេចស្ដេច
ឬមិនសូមឲ្យព្រះអង្គគង់នៅជាមួយពួកគេ នោះព្រះអង្គក៏យាងបន្តទៅមុខ។
ដូច្នេះ មនុស្សជាច្រើនបានជួបប្រទះការខាតបង់យ៉ាងធំ។
ពួកគេមិនស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទទេទៀតឡើយ ដូចជាពួកសិស្សក៏មិនបានស្គាល់ទ្រង់ដែរ
ខណៈពេលដែលទ្រង់យាងដើរជាមួយពួកគេតាមផ្លូវ»។

«អាហារពេលល្ងាចដ៏សាមញ្ញដែលមានតែប្រាំង ត្រូវបានរៀបចំឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស។
វាត្រូវបានដាក់នៅមុខភ្នំភ្លើង ដដែលបានអង្គុយនៅក្នុងរោងចក្រ។ ឥឡូវនេះ
ទ្រង់បានលូកព្រះហស្តចេញ ដើម្បីប្រទានពរដល់អាហារ។
ពួកសិស្សបានថយក្រោយដោយសេចក្ដីភ័យខ្លាច។
ព្រះអង្គដដែលជាអ្នកដំណើរជាមួយពួកគេ
បានលាតព្រះហស្តចេញតាមរបៀបដូចគ្នាបុរសដទៃទៀតដោយគ្រឹមត្រូវ
ដូចដែលព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេបានបង្ហាញឲ្យឃើញ។ ពួកគេមើលមុតងទៀត
ហើយមើលចុះ ពួកគេឃើញស្រទាប់ដៃគេបានលាតទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។
ទាំងពីរនាក់បានលាន់មាត់ឡើងភ្លាមៗថា នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់យស្សី!
ទ្រង់បានរស់ឡើងវិញពីសេចក្ដីស្លាប់ហើយ!»

«ពួកគេលើកខ្លួនឡើង ដើម្បីបិទម្លាក់ខ្លួននោះពីព្រះហស្តរបស់ទ្រង់
ហើយថ្កោលបង្កំទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់បានហាត់ពិភ័យក្នុងកែវរបស់ពួកគេ។
ពួកគេសម្លឹងមើលទៅក្នុងដៃដៃមុននេះ
ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះអង្គមួយព្រះអង្គ
ដៃព្រះកាយរបស់ទ្រង់ទើបតែបានដកដៃទៅក្នុងផ្ទៃ
ហើយនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា
“តើចិត្តរបស់យើងមិនបានឆេះក្នុងភ្លើងទៅក្នុងយើងទេឬ
ខណៈដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលជាមួយយើងតាមផ្លូវ
ហើយខណៈដែលទ្រង់បានបើកព្រះគម្ភីរដល់យើង?”»

ប៉ុន្តែ ដោយមានដំណឹងដ៏អស្ចារ្យនេះត្រូវប្រកាស
ពួកគេមិនអាចអង្គុយនិយាយគ្នាបានទេ។ ការនឿយហត់
និងការឈឺចាប់របស់ពួកគេបានហាត់អស់ទៅ។
ពួកគេទុកអាហាររបស់ខ្លួនដោយមិនបានប៉ះពាល់ ហើយដោយពេញដោយអំណរ
ក៏ចេញដំណើរវិញភ្លាមៗតាមផ្លូវដដែលដៃពួកគេបានមក
ដោយប្រញាប់ប្រញាល់ទៅប្រាប់ដំណឹងនោះដល់ពួកសិស្សនៅក្នុងទីក្រុង។
នោះតាមផ្លូវខ្លះៗ មាត់មិនមានសុវត្ថិភាពទេ
ប៉ុន្តែពួកគេឡើងកាត់ក្នុងដៃច្រើនៗ ទន្ទឹមនឹងអំណរលើចម្រើន។
ពួកគេមិនបានឃើញ ហើយក៏មិនបានដឹងថា ពួកគេមានការការពារពីព្រះអង្គដដែលបាន
ផ្ទុយដំណើរតាមផ្លូវជាមួយពួកគេនោះឡើយ។
ដោយកាន់ដំបងអន្តរាគមន៍យ៉ាងរហ័សនៅក្នុងដៃ ពួកគេបន្តទៅមុខ
ដោយប្រុងប្រយ័ត្នចង់ទៅឱ្យលឿនជាងដៃពួកគេហើយទៅ។ ពួកគេហាក់ដូចជាប្រាប់ខ្លួន
ប៉ុន្តែក៏រកវិញយើង។ ម្តងរត់ ម្តងជំពប់ ពួកគេជំរុញខ្លួនទៅមុខ
ដោយមានព្រះសង្ឃដំណើរដៃមើលមិនឃើញរបស់ពួកគេ
នោះជិតខាងពួកគេជានិច្ចតាមផ្លូវទាំងមូល។

“រាត្រីគឺដ៏ងងឹត ប៉ុន្តែ ព្រះអាទិត្យនៃសច្ចក្រឹតសុចរិតកំពុងបញ្ចេញពន្លឺលើពួកគេ។
ចិត្តរបស់ពួកគេលោតឡើងដោយអំណរ។
ពួកគេហាក់ដូចជានៅក្នុងលោកថ្មីមួយ។
ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសង្ឃនោះដ៏មានព្រះជន្មរស់។
ពួកគេមិនត្រូវឱ្យសោកអំពីទ្រង់ដូចជាអ្នកស្លាប់ទៀតឡើយ។ ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះ
ជន្មរស់ឡើងវិញ—ពួកគេនិយាយពាក្យនេះម្តងហើយម្តងទៀត។
នេះគឺជាសារដដែលពួកគេកំពុងនាំទៅកាន់អ្នកដទៃកំពុងសោកសៅ។
ពួកគេត្រូវប្រាប់ពួកគេអំពីរឿងដ៏អស្ចារ្យនៃដំណើរទៅអម្ពេម៉ោស។
ពួកគេត្រូវប្រាប់ថា នរណាបានចូលរួមជាមួយពួកគេតាមផ្លូវ។
ពួកគេកំពុងនាំសារដ៏អស្ចារ្យបំផុតដល់មិនធ្លាប់មានផុតចំណុចណាមួយ
ជាសារនៃដំណឹងដ៏រីករាយ ដល់សច្ចក្រឹតសង្ឃមរត់មកស្តាប់ជាតិ
សម្រាប់កាលបច្ចុប្បន្ន និងសម្រាប់អស់កល្បជានិច្ច ពីដង្កូវកែវលើសារនោះ។” The
Desire of Ages, 795–801.